

jeg aldrig dolet over, at Folkethinget ikke skulde have været længe nok om at behandle Finansloven, det har jeg aldrig gjort. Men at det skulde være Hensyntagen til Landsthinget, at det skulde være for at gjøre Landsthinget en særlig Fornøielse, at Folkethinget beholdt Finansloven i 6—8 Maaned, idetmindste i 6, det er Noget, man rigtignok ikke kan faae mig til at tro. Selveden Udvikling, som det ærede Medlem gav af dette Punkt, var isvrigt et fuldkommen klart Vidnesbyrd om, hvor rigtigt det er, naar man betegner Folkethingets Optraeden som en fuldkommen Mangel paa Hensyntagen til det andet Thing. Det ærede Medlems Argumentation gif jo nemlig egentlig ud paa, at Folkethinget havde i Forveien, inden det sendte Loven til Landsthinget, taget alt fornødent Hensyn til det andet Thing og havde affattet Loven saaledes, som den burde være, og saa skulde der altsaa ikke være Mere at gjøre derved. Det var jo i Virkeligheden Kvintessensen af det ærede Medlems Udtalelser; men det, siger jeg, er netop et Udtryk for denne fuldkomne Mangel paa Hensyntagen til det andet Thing, denne fuldkomne Mangel paa at tage de Hensyn, som Lokammersystemet med Nødvendighed kræver af enhver lovgivende Forsamling. Det er nemlig Noget, man kan gaa ud fra, saa høflig bør man naturligvis være, og det kræver Respektfuldheden ogsaa, at ethvert Thing indvætter Lovene saaledes, som det mener det forsvarligt, og med alt det Hensyn, som det mener, at der bør tages baade til Samfundet i det Hele og til det andet Thing. Men det er netop det, som er Lokammersystemets Væsen, at det ene Thing ikke kan lade sin Mening om, hvad der er den fornødne Hensyntagen til det andet Thing, være det ene afgjørende, navnlig ikke med Hensyn til en saadan Lov som Finansloven, der skal udkomme og ikke kan undværes. Der kan ikke det ene Thing sige: Min Mening om den fornødne Hensyntagen er den ene gjældende; jeg har taget det fornødne Hensyn, nu er der ikke Mere at gjøre. Det er netop det, som er saa fuldstændig stridende mod hele Lokammersystemets og vor hele Forsamlings Væsen. Det er denne Mangel, denne fuldkomne Overseelse af, hvad hvert Thing skylder det andet, at hele de Herrer's Optraeden i denne Sag har været et Vidnesbyrd om. — Gaar jeg nu over til det andet Spørgsmaal, som vi have drøftet, nemlig Spørgsmaalet om Tillægsbevillingslov eller Statsrevisionens Afgjørelse med Hensyn til de Postor, der ere afholdte, og med Hensyn til hvilke Statsregnskabet er afgivet, da bebrejdede det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) mig, at jeg ikke havde givet en mere udtømmende og udførlig Udvikling af det konstitutionelle Spørgsmaal, men at jeg var glebet let henover det. Jeg maa dertil sige, at jeg tror, at den Udvikling,

jeg gav, var fuldkommen tilstrækkelig til at forstaa, hvad min Opfattelse er af dette Punkt. At det skulde være nødvendigt at give en længere Udvikling af hele min Betragtningssmaaede paa dette Punkt og de Grunde, der tale derfor, kan jeg virkelig ikke skjønne, det er Noget, jeg gjentagne Gange har haft Leilighed til at gjøre, navnlig har jeg for nogle Aar siden haft Leilighed til at gjøre det meget udførlig under Behandlingen af det Forslag til en Ministeransvarlighedslov, der blev fremsat fra de ærede Herrer's Side. Jeg har dengang udviklet meget udførlig den Grundopfattelse, jeg har paa dette Punkt, og jeg finder mig ikke foranlediget til og har ikke megen Lyst til at gjentage det. Det er overhovedet en Feil, jeg har, at jeg ikke har Lyst til altsor ofte at gjentage, hvad jeg een gang har sagt; det er i en Forsamling som denne ganske vist en meget stor Feil, det erkjender jeg. Naar man er stillet overfor Modstandere, der idelig gjentage de samme Betragtninger, de samme Argumenter, er man ganske vist uheldig stillet, naar man ikke har denne Lyst til at gjentage sig selv. Men jeg har jo tilstrækkelig udviklet og forklaret, at i Virkeligheden ere jo Efterbevillinger egentlig i deres Væsen ikke Andet end en Erklæring om, at man ikke vil gjøre Ansvar gjældende. Det er klart, at i saadanne Tilfælde, hvor en Udgift er afholdt, kan der i Virkeligheden ikke i streng Forstand være Tale om, at den kan bevilges, den kan strengt taget slet ikke bevilges, den kan dækkes. Der kan komme en Udtalelse om, at man ikke vil gjøre Ansvar gjældende, og det er i Virkeligheden det Selve samme, enten man gjør det under Form af Tillægsbevilling eller under Behandlingen af Statsregnskabet. Men isvrigt har det ingenlunde været min Mening at ville paastaa — og det har jeg heller aldrig gjort, heller ikke i mit første Foredrag — at det skulde være Reglen, at Udgifter, der vare afholdte, ikke burde komme frem til Efterbevilling paa Rigsdagen udenfor Statsregnskabet. I det Tilfælde, hvor det er muligt at lade dem fremkomme for Rigsdagen, førend Statsregnskabet er aflagt, bør det ganske vist slet, ligesom af den Grund, at det jo i høi Grad vil lette Statsrevisionens Arbejde og gjøre Revisionen af Statsregnskabet lettere og simplere, naar man allerede paa Forhaand har fra Rigsdagens Side en Erklæring om, at der med Hensyn til denne Udgift ikke er Noget at gjøre, men det er ogsaa den eneste virkelige Grund til, at det er korrekt, at det fremkommer paa et saa tidligt Standpunkt. Naar det ærede Medlem dernæst udtalte sig om den Praxis, der havde fundet Sted med Hensyn til denne Art af Tillægsbevillinger, maa jeg bemærke, at det er noget besynderligt, naar han sagde, at Et var jo Ministerens Stilling og et Andet Repræsentationens Stilling til dette Spørgs-